

Nr 14/1936.

Landskapsnämndens framställning
till Ålands landsting med förslag om tillägg till §
13 i landskapslagen angående innehavares av tjänst
eller befattning i landskapet Åland rätt till pension,
utfärdad den 15 mars 1928.

Uti landskapsrevisorernas till Landstinget den 26 september 1934
ingivna redogörelse över granskningen av landskapets räkenskaper och
den ekonomiska förvaltningen för år 1933 framhölls dessa, utom annat,
varom ej nu är fråga, beträffande landskapsnämndens den 16 november
sagda år fattade beslut att bevilja förre landskapsagronomen Erik Lö-
negren ordinarie livstidspension från den 1 januari 1934, att, enär
Lönegren dessförinnan även erhållit statspension och en dylik dubbel-
pension, vars förefintlighet berodde därpå, att varken rikets eller
landskapets pensionslagar innehöllo något stadgande med ändamål att
begränsa pensionsrätten vid inträffande dubbelpensionering, landska-
pets pensionslag borde kompletteras med en bestämmelse, den där på-
bjöde innehållande av ur landskapsmedel beviljad pension till den del
sådan pension sammanföll med av vederbörande pensionstagare tillä-
ventyrs redan åtnjuten statspension. Sedan finans- och ekonomiutskot-
tet uti avgivet betänkande Nr 14/1934 över landskapsrevisorernas ovan-
nämnda berättelse förordat deras hemställan och föreslagit, att åt-
gärd bleve vidtagen för komplettering av gällande pensionslag i syften
att förhindra sådan dubbelpensionering, beslöt Landstinget den 29 no-

vember 1934 lämna landskapsnämnden i uppdrag att inkomma med förslag till nämnda komplettering. Landstingets ifrågavarande beslut meddelades landskapsnämnden uti skrivelse av den 27 december sistnämnda år.

Landskapsnämnden har icke tidigare upptagit förenämnda ärende till behandling på grund av det redan kända faktum, att justitiekanslern som ansett landskapsnämnden hava förfarit felaktigt i frågan om förre landskapsagronomen Lönegren beviljad landskapspension, i brev af den 4 december 1934 bragt saken till Högsta förvaltningsdomstolens kännedom för den åtgärd, vartill anledning förelåg, eller i syfte att landskapsnämndens laga kraft vunna beslut i denna pensionsfråga bleve återbrutet. Högsta förvaltningsdomstolen fann emellertid icke skäl föreligga till åtgärd i saken, enligt beslut, som avgavs den 11 mars innevarande år, vilket beslut förnuftsensligt ej kan innebära annat, än att Högsta förvaltningsdomstolen ansett landskapsnämndens beslut ej vara lagstridigt.

Ett annat skäl har jämväl bidragit till uppskjuten handläggning av Landstingets beslut. Av justitiekanslers berättelse för år 1934 fann landskapsnämnden nämligen, att denne i skrivelse av ovan nämnda 4 december till finansministeriet hemställt, huruvida icke ministeriet genom avsaknaden av sådan lag, som möjliggjorde innehållandet af statspension under den tid från statens tjänst med pension avgående person innehade tjänst eller befattning vid bl.a. Ålands landskapsförvaltning, ägde anledning att vidtaga åtgärd om stiftande av ena-

handa lag angående innehållande av statspension, som allaredan den 20 maj 1932 utfärdats i fråga om innehållande i vissa fall av lön å indragningsstat. På grund härav har landskapsnämnden införskaffat uppgifter från nämnda ministerium och genom tillsänd avskrift av tran- sumt ur Statsrådets protokoll för den 17 oktober 1935 erfarit, att justitiekanslers hemställan hänskjutits till förberedande behandling av ett ministerutskott, vars ledamöter emellertid torde ansett, att frågan icke vore av sådan ekonomisk bärvidd för riket, att den moti- verade lagstiftningsåtgärd, varför densamma lämnats härvid beroende. Ehuru landskapsnämnden för sin del håller före, att en komplettering av landskapets pensionslag i antytt syfte knappast numera torde vara av större praktisk betydelse, kan likväl teoretiskt fall, analoga med förre landskapsagronomen Lönegrens, tänkas, vilket kan motivera ett tilläggsstadgande till pensionslagen. Härvidlag är att märka, att då såväl rikets som landskapets motsvarande lag innehåller bestämmel- sen om samma avgångsålder, 67 år, för innehavare av tjänst eller fast befattning och samma fulla pensionsförmåner, finnes ingen anledning antaga, att i landskapets tjänst skulle anställas någon statstjänste- man, vilken på grund av nämnda ålder avgått och erhållit full pension. Men däremot kunna sådana fall måhända tänkas inträffa, att stats- tjänsteman eller innehavare av fast befattning, som erhållit pension, förrän han uppnått fulla pensionsår, på grund av framstående egen- skaper eller annan orsak utnämnes till tjänst eller fast befattning

i landskapet eller ock att dylik person, som redan utnämnts till landskapstjänst eller fast befattning, under denna sin tjänstetid erhålla s.k. förtidspension.

Med hänsikt till här ovan framhållna sakförhållanden och då landskapsnämnden tillika anser sakenligt, att innehavare av förtidsstatspension, som tilläventyrs emottagit tjänst eller fast befattning i landskapet, bör härom hos landskapsnämnden göra anmälan, enär vetskap om pensionen annars blir svår att erhålla, får landskapsnämnden härmed till Landstingets godkännande vördsamt överlämna följande förslag till landskapslag:

"Landskapslag

om tillägg till § 13 i landskaps-

gen angående innehavares av tjänst eller befattning i landskapet Åland rätt till pension, utfärdad den 15 mars 1928.

I enlighet med Ålands landstings beslut varder härmed stadgat, att § 13 i landskapslagen angående innehavares av tjänst eller befattning i landskapet Åland rätt till pension, utfärdad den 15 mars 1928, skall erhålla följande lydelse:

§ 13.

Blir någon, efter det honom på grund av landskapstjänst beviljats

355

ordinarie pension, ordinarie innehavare av till pension berättigande statstjänst eller -befattning eller landskapstjänst eller -befattning, må han ej, så länge han är i nämnda tjänster, lyfta sin tidigare pension. Efter avskedstagandet från nästnämnda landskapstjänst eller -befattning tillkommer honom pension efter den där i åtnjutna grundlönen, såframt pensionen enligt denna beräkning är större eller lika stor som den tidigare beviljade pensionen, men skulle den nya pensionen bliva mindre än den tidigare beviljade, äger han uppbära sin förra pension.

Har någon, som erhållit statspension, förrän han uppnått fulla pensionsår, utnämnts till innehavare av landskapstjänst eller -befattning, eller är honom, under den tid han innehar sådan tjänst eller befattning, beviljad dylik pension, skall honom efter avskedstagandet tillkomma pension ur landskapsmedel efter den där i åtnjutna grundlönen till så stort belopp, varmed landskapspensionen överstiger statspensionen. I vartdera fallet är pensionstagare skyldig att om beviljad statspension ofördröjligen till landskapsnämnden skriftligen anmäla.

Mariehamn den 14 oktober 1936.

På landskapsnämndens vägnar:

